

Твори Миколи Уманця:

1. Світанкові обрії. Літературна творчість сватівчан.- Кременна, 1994. – 108с.
2. Уманець М. Не жалкуй за прожитим.: вірші / М.Уманець.- Луганськ: Ред-вид відділ облуправління по пресі, 1991.- 56с.
3. Уманець М.: вірші // Бахмутський шлях.- 2003.- №1-2.-с.37-38

Про Миколу Уманця читайте:

1. Коцур Н. Літературно-мистецький процес Сватівщини другої половини ХХ століття / Н.Коцур // Бахмутський шлях.- 2003.- №1-2.- с.139-152
2. Неживий О. Історія літературно-мистецького життя Сватівщини ХХ століття / О.Неживий, Н.Коцур // Луганщина літературна.- Луганськ, 2003.- с.47-51

Укладач: Лебединець І.Я. – провідний бібліограф.

*Відповідальна за випуск: Принь Л.М. –
Сватівської директор ЦРБ ім.Полякова*

**Управління культури і туризму
Сватівської райдержадміністрації**

**Сватівська центральна районна
бібліотека ім.Т.Полякова**

Уманець Микола Павлович (До 90-річчя з дня народження)

Пам'ятка для учнів 6-9 класів

Сватове, 2010

МОЛОДИМ ЗЕМЛЯКАМ

*У щиросерднім ніжнім слові
Дарую я свою любов
Українській, нашій рідній мові,
Щоб квітнула серед мов.
В ній відчуваю серцем чулим
І тугу й мелодійний спів —
Неволі й горесті минуле
І племін бойових років,
її без жалю плюндрували
Люди гіркої давнини —
І як хотіли, обзивали
її підпанки і пани.
їм, нелюдам, ввійшло у звичку
Нав'язувать думки свої:
— Українська мова — то мужицька,
Не варто знати ж бо її!
Були й такі, які зненацька
Уперто проти неї йшли:
— Навіщо мова нам «хохляцька»?
Ми всі тепер вже не «хохли»!
В книжковій то було крамниці:
Мов скупане у молоці,
Дівча питає в продавщиці:
— Що є на руській мові?
Такі випадки крають слово
Хто право дав і хто звелів
Знущатись з батьківської мови,
Топтать рясний її засів?
Українська мова — солов'їна,
Як в кожній нації, своя.
Мета в нове у нас єдина,
Бо ми єдина є сім'я.*

Яскравою зіркою на Сватівському небосхилі була неординарна постать Миколи Павловича Уманця. Поет народився 22 травня 1920 на Харківщині в сім'ї Заслуженого артиста республіки Павла Уманця та Заслуженої вчительки.

В дитинстві разом з батьком знявся у кінофільмі О.Довженка «Земля». Будучи ще підлітком, він знав напам'ять репертуар усіх театрів міста і цим знанням користувався все життя.

Під час війни Микола Павлович був танкістом. Майже одразу після її закінчення приїхав до Сватового, яке стало йому рідним і якому він присвятив не одного вірша.

*Я люблю своє рідне місто
За красу кучерявих садків,
За вируючі ранки росисті
І за тишу ясних вечорів.
За дівочі пісні легкокрилі,
Що порушують спокій нічний.
А ще більше люблю місто миле
За народ гомінкий, трудовий.*

Микола Уманець працював художнім керівником будинку культури, потім вів різні гуртки і до кінця трудової діяльності був директором РБК. Його творчий доробок складається з багатьох поетичних, прозових та драматичних творів. Але, нажаль, лише деякі з них були опубліковані і донесеними до читача. Багато напрацювань залишилися невиданими, друком вийшли збірник віршів «Не жалкуй за прожитим», п'єси «У них одна дорога», «Син землі», «Я люблю тебе, Беркуте», «На першій п'яді України», які ставилися на сцені. Вірші, інтермедії, нариси його друкувалися у республіканській, обласній пресі.

Єдина збірка віршів, яка вийшла ще за життя поета в 1991 році, «Не жалкуй за прожитим» стала «душевною сповіддю» автора у віршованій формі. До неї увійшли поезії, написані протягом багаторічної творчої праці.

Єдина збірка віршів, яка вийшла ще за життя поета в 1991 році, «Не жалкуй за прожитим» стала «душевною сповіддю» автора у віршованій формі. До неї увійшли поезії, написані протягом багаторічної творчої праці.

Поезія Миколи Уманця відзначається духовним єднанням поета з рідною землею, що виливається в щирі сповідь ліричного героя. Крізь усю його творчість проходить проблема розуміння людського щастя, обов'язку, совісті, справедливості і кохання.

Провідним мотивом лірики Миколи Уманця є одвічне людське прагнення до моральної чистоти, душевної рівноваги. Торкаючись питання про сенс буття, поет виходить на вищі орбіти, охоплює зором широкий простір землі і душі людської.

Багато поезій Миколи Уманця присвячені «буремним літам» війни. В його уяві постають фронтові друзі, однополчани.

В його творчості переважає не голосна декларація, а правдиве й природне відтворення образів звичайних людей різних поколінь: батьків і дітей, дідів і онуків, їхні життєві клопоти в контексті епохи.

Лише людина пристрасна, сповнена життєвої енергії та творчої наснаги, може ходити на «побачення із зорею», і закликати людей:
*Не жалкуй за прожитим -
За сумним і веселим...*

І лише людина з величезним досвідом за плечима й з незгасимою вірою в краще майбутнє може написати такі рядки:

Та все ж бо є в житті щось найсвятіше, бо я живу!

Помер Микола Уманець у 1997 році.